

Pamflet

Núm. 12 (2.ª època)

SURT EL DISSABTE

Barcelona, 28 de març del 1936

Pamflet

se solidaritza amb les mares, les vídues i les òrfenes dels treballadors assassinats a Astúries, que reclamen del Govern de la República justícia, i no indemnitzacions materials que podrien tenir un caràcter impunista. Si aquestes dones exemplars no estan disposades a vendre's ni llur dolor ni llur silenci, no fóra lícit que ningú intentés comprar-los-el. A la presó els assassins i els encobridors de la repressió d'octubre!

Obres: dignitat, riquesa, treball

Cal que el Govern de la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i tots els Ajuntaments de Catalunya vegin i comprenguin la necessitat d'emprendre grans obres per a donar treball i, en l'ordre espiritual, plasmar de manera tangible la nostra creació.

L'home europeu és un constructor. Potser el fet que aviva més el sentiment de la propietat, comú i increbutable a tots els homes de la raça blanca, és aquest daler constructiu. Ell ha determinat la seva civilització. L'edifici, casa o palau, com el cultiu de la terra, resultat d'un esforç i d'una intel·ligència, l'ha emmarcat i li ha donat una supremacia. L'afany per la propietat s'esmortueix en els pobles i races que viuen en tendes o en barraques o sota el cel ras i atemperen llur cultura a aquest ambient més primari.

No cal crear ni excitar el sentit constructiu dels catalans. És poble que el sent amb tal fervor, que sovint l'hipertrofia i cau en una quimera monumentalista que distreu o desbarata el propòsit inicial: en la vida col·lectiva tenim exemples i records d'aquesta exuberància amb edificis, algun cop desorbitats de llur missió. Precisa només canalitzar i fer efectiu immediatament aquest impuls.

La Generalitat té un ample camp. Ha de construir-ho tot: conselleries, edificis per als nous organismes estatals. En Sanitat, hospitals, sanatoris, dispensaris per a les lluites antituberculosa, antivenèria, anticancerosa, anticardíaca, anti-reumàtica. Escoles, Instituts, àdhuc una Universitat més confortable i apropiada als nostres temps. En Agricultura, estanyes, granges agrícoles. En Assistència Social, molts locals per als desemparats fins ara, i des d'avui protegits de la col·lectivitat per deures de justícia. Convenen carreteres, ferrocarrils. En fi, tot, tot. Enumerar cosa per cosa i revisar conselleria per conselleria fóra fins pesat per al lector.

L'Ajuntament de Barcelona ha de realitzar l'obra d'Enllaços i passos de nivell concebuda i acordada pel primer Ajuntament republicà. Ha d'airejar la ciutat vella, que s'ofega en carrers massa estrets

i entre cases massa altes. Si no vol emprendre una reforma violenta, que d'una manera cega l'obri i parteixi i li faci perdre el caràcter digne que té, ha de ventilar la part vella amb places i avingudes curtes.

Ha d'edificar grups escolars. Acabar el pla de clavegueres i resoldre d'una ve-

gada el problema de les aigües residuals, perquè és indigne d'un poble civilitzat que infecti, com Barcelona fa, el seu mar, el seu port, els seus banys.

Higienitzar els estatges. Milers i milers de cases no tenen water; milers i milers de cases no tenen aigua corrent o la tenen en quantitat migrada. Ni ven-

tilació ni aire pur. Escalles infectes condueixen a moltes llars barcelonines. El dia que dediquem un espai més llarg a estudiar la higiene de la vivenda, esmentarem estadístiques, en les quals hom denuncia cases barcelonines que donen una mortalitat anual del 20 per cent.

Barcelona té un proveïment d'aigües defectuós i excessivament car. Això fa que l'índex de consum d'aigua per habitant sigui la que correspon a un poble incivilitzat. Ha de solucionar el problema de la portada d'aigües i resoldre'l d'una manera definitiva.

Cal apressar el Port Franc, perquè així solucionarà problemes urbans, però a més, comercials i industrials de gran envergadura.

Ha de construir el Passeig Marítim. Aquest propòsit entra en el pla d'enllaços esmentat. Es vergonyant que Barcelona, port de mar, no vegi el mar més que per una escletxa, i no acosti les platges amples, hospitalàries, bellíssimes, que la voregen.

Li cal construir un Escorxador modern i modèlic. Amb ell li serà possible l'abaratiment del cost de la vida i la millora de la seva alimentació.

Totes aquestes coses convenen a Catalunya i a Barcelona. No són obres balderes i luxoses que la necessitat de donar feina ha fet idear a les nacions en les èpoques de crisi com l'actual. Cada obra d'aquestes és font de riquesa, a més de benestar per als ciutadans. Al seu empar, els catalans serem més civilitzats, i també més rics, però, sobretot, moltes llars obreres menjaran i seran infinites les que esguardaran l'esdevenidor amb més seguretat i confiança.

Perquè cal tenir present que ni Catalunya ni l'Estat no donen cap auxili als parats com altres nacions europees i americanes. Això empobreix les nacions; es despesa improductiva per a la riquesa del país. A més, rebaixa àdhuc la moral de molts treballadors, molts dels quals s'acostumen a una vida frugal per a defugir el jou del treball. Però és just i humà; no podem deixar els nostres germans a la intempèrie, ni afamats pel mig dels carrers

(Passa a la pàg. 8)

MESTRES

Pere Mestres és un altre llevat de Catalunya. També obrer, també lluitador. Porta el sentit enèrgic i constructiu dels nostres camps. Home ocult dins la petita ciutat fins que Catalunya el descobrí, aporta a l'obra conjunta l'esperit racial que viu més arrapat a la terra. Porta sentor de terròs amarat de pluja o d'espigol o romaní de les garrigues que grisegen cremades pel sol d'estiu. De la terra humida n'escampa generositat i caliu humà. De la garriga, heroïsmes i fermesa.